

[Nør Christensen]

vi tror, det er vigtigt, at forskellige befolkningsgrupper lærer hinanden at kende og lærer at forstå hinanden. Derfor kan det være meget godt, at man udnytter de eksisterende idrætsanlæg mere effektivt og styrker arbejdet med disse grupper, men båsene skal ikke være for faste; netop fællesskab må være kodeordet i breddeidrætsdebatten. CD støtter altså positivt forsøg på at forbedre forholdene for breddeidrætten og dermed kortlægningen af idrættens egne behov, som den skal finde sted i det udvalgte kulturministeren ønsker at nedsætte.

Mine slutbemærkninger skal handle om fællesskab. Idrættens store styrke har været, at mennesker uanset alder, social status, politisk overbevisning, religion eller andre ting, der normalt kan splitte, har kunnet opbygge et fællesskab. Det viser jo alene også den bredde i social, kønsmæssig og aldersmæssig udvikling, som redegørelsen fortæller om. Nu må idrætten gøre op med sig selv, om man fortsat vil bygge på fællesskabet eller man vil splitte.

En vigtig sag for CD er spørgsmålet, om idrætten kan være et instrument i en politisk kamp, et instrument, der ideologisk skal være med til at ændre samfundet. Heldigvis har ansvarlige ledere taget afstand fra dem, der har forsøgt at benytte idræt til politisk propaganda.

Tinning (VS):

Ministeren slutter sin redegørelse med at sige, at de kommende år næppe bringer mulighed for stigninger i de offentlige tilskud, og det er jo på mange måder en tankevækkende bemærkning. Det er tankevækkende i lyset af, at der jo faktisk var mulighed for at finde disse 11-30 mill. kr. om året, da talen var om eliteidræt, men det er måske specielt tankevækkende, når både hr. Jimmy Stahr og hr. Ole Vig Jensen med forskellig tyngde – muligvis også med forskellig vægt bag, når det kommer til stykket, men dog alligevel – peger på, at det kan ikke nytte, at udgangspunktet for disse drøftelser bliver en erklæring om, at nu skal det hele være udgiftsneutralt.

Hr. Jimmy Stahr talte om idræt for arbejdsledige. Jeg tror, hr. Ole Vig Jensen formulerede sig bredere og sagde: får vi nogle nye ideer, må det ikke strande på, enten at vi

ikke kan foretage de nødvendige omprioriteringer, eller at vi ikke kan finde de nødvendige penge. Så må vi udvise, hvad man vel normalt herinde kalder den fornødne politiske handlekraft, som jo også blev udvist omkring eliteidrætslovens behandling.

Jeg synes, det er en god chance for os alle for at se, hvor meget af det, der er vilje, og hvor meget af det, der er kød på. For jeg har aldrig hørt så mange pæne ord om handicapidræt og alle mulige andre befolkningsgruppers idræt som i dag, og det er for så vidt meget rørende, men endnu mere interessant bliver det, i det øjeblik der kommer penge på.

Så vil jeg godt også lidt mod sædvane rose ministeren for redegørelsen. Jeg tror endda, jeg vil sige tak – det tror jeg ikke jeg har gjort før. Og det vil jeg gøre, fordi jeg faktisk mener, at den rummer en god beskrivelse af, hvordan virkeligheden ser ud. Den rummer en beskrivelse af, hvem det er, der dyrker idræt, hvad vi ved om, hvad det er for befolkningsgrupper der dyrker hvilke former for idræt, og hvad man mener at kunne se af problemer. For folk, som har svært ved at overskue idrætsområdet, er det en mægtig god kort oversigt over i hvert fald det område, som af ministeren kaldes idrætten i bredden, og det synes jeg er rart. Det er ikke som så mange andre redegørelser – det gælder ikke kun kulturministerens – sådan lidt intetsigende snak, der fylder et sted mellem 10 og 15 sider. Her står faktisk en lang række konkrete oplysninger. Det er klart, at når det kommer til, hvilke skridt vi nu skal tage, så står der ikke rigtig noget, men man skal jo også styre sine forventninger, og det havde jeg heller ikke troet. Det er også klart, at når det hele skal munde ud i, at der alligevel skal nedsættes et udvalg, så holder ministeren sig meget tilbage med at give sine bud.

Der er dog et par enkelte steder, hvor ministeren kommer lidt frem, og dem vil jeg godt tage fat i. Det ene sted er, hvor ministeren efter en meget udmærket gennemgang af, hvem der nu dyrker hvad hvorhenne, fortæller, at den uorganiserede idrætsaktivitet fuldender billedet af et alsidigt idrætsliv, hvis det altså ikke er, fordi folk dyrker denne uorganiserede idrætsaktivitet, simpelt hen fordi der mangler nogle tilbud, som de kan bruge, og som de har lyst til. Jeg synes egentlig, det er vigtigt at få sagt – det står her nemlig ikke –